

Sygn. akt I CSK 590/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa
przeciwko "A." Spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie Skarb Państwa jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na występowania istotnego zagadnienia prawnego. Sprowadza się ono do pytania, czy mieści się w zakresie swobody umów (art. 353¹ k.c.) przyjęcie na siebie w umowie zobowiązania, w myśl którego dłużnik będzie zobowiązany do zapłaty określonej sumy pieniężnej na wypadek niespełnienia bądź nieterminowego spełnienia świadczenia przez osobę trzecią również w przypadku, gdy wierzyciel nie poniesie szkody (art. 473 § 1 i 2 w związku z art. 391 k.c.). Przedstawione zagadnienie prawne nie budzi wątpliwości. Jest jasne, że można się umownie zobowiązać do odpowiedzialności występującej na wypadek zaistnienia określonego zdarzenia bez względu na to, czy zdarzenie to wyrządzi komukolwiek szkodę. Taka konstrukcja jurystyczna występuje np. w odniesieniu do kary umownej, która należy się, jak ustaliło orzecznictwo Sądu Najwyższego, nawet wówczas, gdy szkoda nie została wyrządzona. Podobnie odsetki w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia należą się niezależnie od doznanej szkody. Tym bardziej zatem, uwzględniając kluczową dla prawa zobowiązań zasadę swobody umów, należy dopuścić umówienie się o objęcie odpowiedzialnością, precyzyjnie co do wysokości ustaloną w umowie, faktu wystąpienia określonego zdarzenia. Tym charakteryzuje się odpowiedzialność gwarancyjna, która nie jest odpowiedzialnością odszkodowawczą – roszczenie należy się bez względu na szkodę (*vide* np. spory o charakter odpowiedzialności z art. 299 k.s.h.). Wskazane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne zatem nie powstaje. Skarga byłaby jednak uzasadniona do przyjęcia, gdyby skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi, Sąd II instancji w przedstawionej sprawie zajął bowiem odmienne stanowisko, oczywiście nietrafne. Tym niemniej, nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania także z tego względu, że choć zaskarżone orzeczenie

zostało nieprawidłowo uzasadnione, to odpowiada prawu. Za trafne należy bowiem uznać orzeczenie Sądu I instancji, utrzymane w mocy orzeczeniem Sądu II instancji, w którym uwzględniono powództwo jedynie w części, a w pozostałym zakresie uznano, że dochodzenie przez powoda roszczenia stanowi nadużycie prawa. W stanie faktycznym w tej sprawie ocena ta jest racjonalna i sprawiedliwa.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.